

Z obsahu:

**Očekávání a úžas
člověka tváří v tvář
tajemství**

Katecheze Jana Pavla II.
26. července 2000
– strana 2 –

**Nanebevzetí Panny
Marie**

Andrea Dillonová
– strana 4 –

**Povstává nečekaná
generace**

P. Daniel Ange
– strana 6 –

**Spěje naše civilizace
ke svému konci?**

– strana 8 –

Věříš v Boha?

Bílá kronika
– strana 9 –

Hlavní město pudů

– strana 9 –

Papež zasvěcení

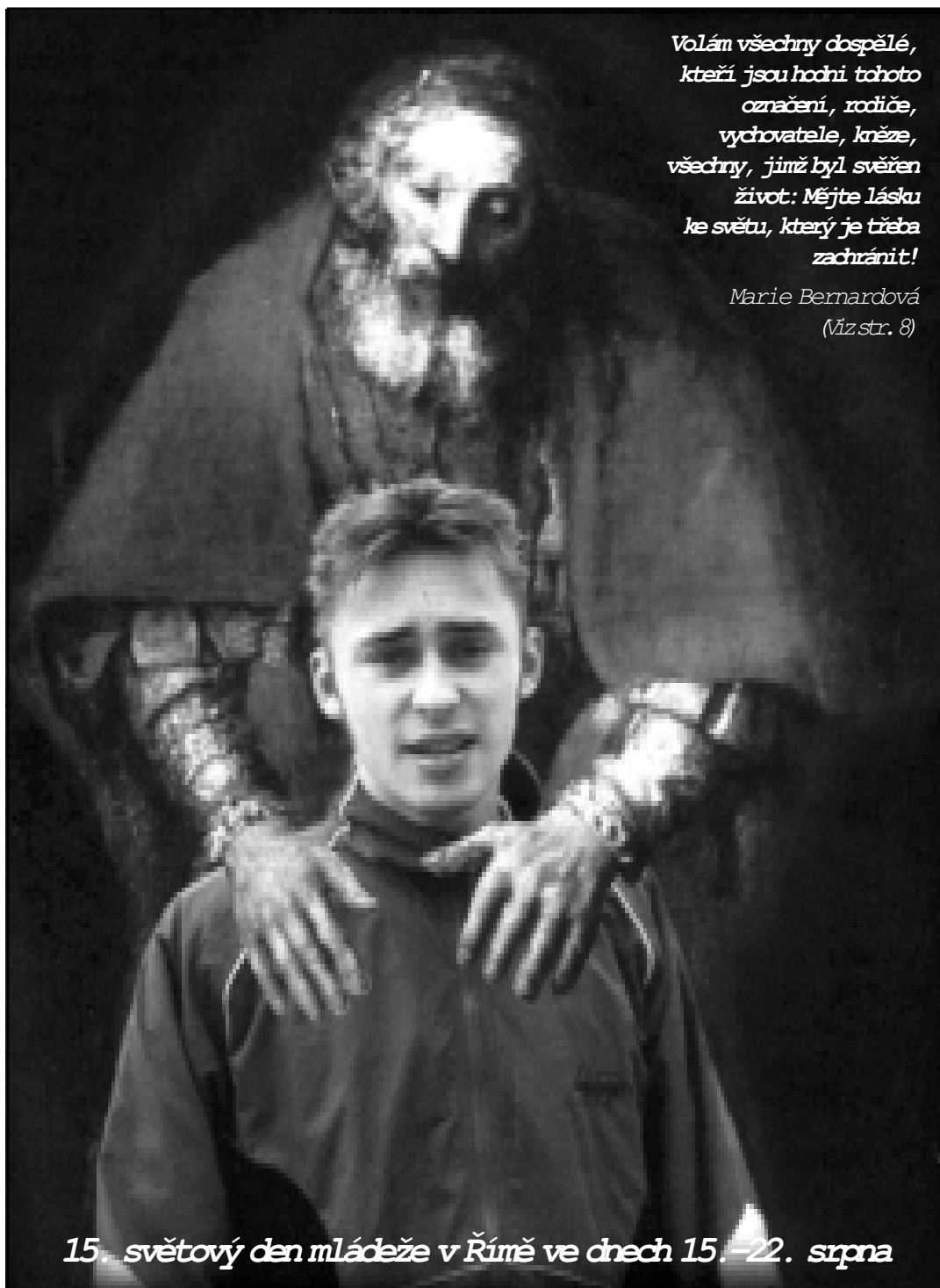
Vincenc Laszewski
– strana 12 –

**Program adoračních
dnů v bazilice**

**Navštívení Panny Marie
na Svatém Kopečku**
u Olomouce v Jubilej-
ním roce 2000 ve
dnech 19.–22. srpna
– strana 14 –

**Malým duším, které
objaly kříž**

– strana 15 –

*Volám všechny dospělé,
kteří jsou hodni tohoto
označení, rodiče,
vychovatele, kněze,
všechny, jinnž byl svěřen
život: Mějte lásku
ke světu, který je třeba
zachránit!*

*Marie Bernardová
(viz str. 8)*

15. světový den mládeže v Římě ve dnech 15.–22. srpna

Očekávání a úžas člověka tváří v tvář tajemství

Kéž bys prolomil nebesa a sestoupil! Velká invokace Izaiášova (63,19), která shrnuje čekání na Boha především v dějinách biblického Izraele, ale také v srdci každého člověka, nepadla do prázdna. Bůh Otec překročil práh své transcendence: skrze svého Syna Ježíše Krista se vydal na lidské cesty a jeho Duch života a lásky pronikl do srdce jeho tvorů. Nenechává nás bloudit daleko od svých cest ani nedává našemu srdci natrvalo ztvrdnout (srov. Iz 63,17). V Kristu se Bůh přibližuje k nám, především když naše tvář je smutná, a tehdy teplem jeho slova v nás začíná hořet naše srdce, jak se to stalo emauzským učedníkům (srov. Lk 24,17.32). Boží příchod je tajemný a vyžaduje čistý zrak, opravdu otevřený, a sluch připravený naslouchat.

Soustředěná bdělost

V této souvislosti chceme dnes soustředit pozornost na dvojí základní chování, abychom pochopili vztah Boha – Emanuela –, který se rozhodl setkat se s člověkem jednak v prostoru a v čase, jednak v intimitě jeho srdce. První chování je ono **očekávání**, dobře osvětlené v úryvku evangelia sv. Marka, který jsme dříve slyšeli (Mk 13,33 až 37). V řeckém originálu nacházíme tři imperativy, které doprovázejí toto

očekávání. První je: *Mějte se na pozoru, literárně – dívejte se, dávejte pozor!* »Pozornost«, jak vyjadřuje samo toto slovo, znamená sněňovat, zaněřit se k určité skutečnosti celou duší. Je to opak roztržitosti, která je bohužel takřka naší navykou vlastností, především v překotné a povrchní společnosti, jakou je tato současná. Je obtížné zaněřit se na určitý předmět, určitou hodnotu

a sledovat ji věrně a vytrvale. Riskujeme, že tak nakládáme i s Bohem, který se vtělil a přišel k nám, aby se stal polámí hvězdbou našeho života.

Svědnost tmy

Příkaz pozornosti zahrnuje onen příkaz *bdělosti*, která v řeckém originálu je synonymem »zůstat vzhůru«. Pokušení dát se ukolébat spánkem je silné, dát se ovanout závany temné noci, která je v Bibli symbolem viny, lenosti, odmítání světla. Chápe me proto výzvu apoštola Pavla: *Ale vy, bratři, nejste ve tmě (...) vy jste přece synové světla a synové dne; noc ani temnota nemá nad vámi právo. Nesmíme se tedy oddávat spánku jako ostatní, ale naopak: zůstaňte bdělí a strážliví* (1 Sol 5,4-6). Jedině když se osvobodíme od trnavé přitažlivosti temnot a zla, podaří se nám potkat Otce světla, u něhož není *zrěna ani ztemnění* (Jak 1,17).

Blíží se jitro

A je zde třetí imperativ, dvakrát opakovaný stejným řeckým výrazem: *Bděte!* Je to slovo srážce, který musí být ostražitý a očekávat trpělivě, až skončí čas temnot, aby viděl na obzoru svítání světla. Prorok Izaiáš představuje velmi výrazně a živě toto dlouhé čekání, když uvádí rozhovor mezi dvěma strážnými, který se stává symbolem správného užívání času: *»Strážce, kolik zbývá z noci?« Strážce odpovídá: »Přichází jitro, ale ještě je noc; dřepte-li se ptát, ptejte se, obraťte se, přijďte!«* (Iz 21,11-12).

Trpělivost s časem zrání

Je třeba se ptát, obrátit se a jít vstříc Pánu. Tři Pánovy výzvy – *Dejte si pozor, bděte, bděte!* – vystihují výrazně křesťanské čekání na setkání s Pánem. Čekání má být trpělivé, jak nás napomíná sv. Jakub ve svém listě: *Buďte trpěliví až ob příchodu Páně. Podívejte se na rolníka, jak čeká na drahoucennou úrodu. Čeká na ni trpělivě, až přijde pozimní a jamí oběť. Vydržte i vy trpělivě a posilněte své srdce, neboť příchod Páně je blízko* (Jak 5,7-8). Aby vyrostl klas nebo se rozvinul květ, je zapotřebí času, který není možno uspěchat; pro narození lidského tvora je zapotřebí devět měsíců; aby se napsala hodnotná kniha nebo hudební skladba, je třeba pracovat celá léta v trpělivém hledání. To je také zákon ducha.

»Všechno, co je uspěchané, brzy pomine,« zpívá básník. (R. M. Rilke, *Sonety pro Orfeua*) Pro setkání s tajemstvím je zapotřebí trpělivosti, vnitřního očištění, mlčení, čekání.

Úžas a prostota

Hovořili jsme na počátku o dvojím duchovním chování, které nalézá Boha přicházejícího k nám. Tím druhým, po pozorném a bdělém očekávání, je **úžas**, údiv. Je třeba otevřít oči, abychom obdivovali **Boha, který se skrývá a současně zjevuje ve věcech**

a který nás uvádí do prostorů tajemství. Technologická kultura, a ještě více nachrněné ponoření do materiální skutečnosti nám často brání, abychom postřehli skrytou tvář věcí. Ve skutečnosti každá věc pro toho, kdo umí číst v její hloubce, přináší poselství, které ve svém posledním zhodnocení přivádí k Bohu. Znamení, která ukazují Boží přítomnost, jsou mnohoznačná. Ale abychom je nepromeškali, musíme být **čisti a prosti jako děti** (srov. Mt 18,3-4), schopni obdivovat, žasnout, divit se, dát se uchvátit těmito božskými gesty lásky a blízkosti vůči nám. V určitém smyslu můžeme aplikovat na pletivo každodenního života to, co 2. vatikánský koncil říká o uskutečnění velkého Božího záměru skrze zjevení Božího Slova: *»Neviditelný Bůh ze své veliké lásky oslovuje lidi jako přátele a stýká se s nimi, aby je pozval a přijal do svého společenství.«* (DV 2)

Bolletino Vaticano 26. 7. 2000
Mezitimulky a zvýraznění
redakce Světla

Pokrm na cestu

Zamyšlení nad liturgickými
texty dnešní neděle

Já jsem chléb živý

První čtení tě zavádí do společnosti proroka Eliáše. Potkáváš se s ním uprostřed pouště. Je na útěku. Odkud a kam Eliáš utíká? Prchá z hory Karmel, kde Hospodinovou mocí pobíli Bálovy proroky, a nyní jej za to stíhá smrtelná nenávist královny. Nečekej, že věrná služba Bohu a horlivé úsilí o spravedlnost a právo podle jeho zákona ti vynese přízeň u lidí. Eliášův osud je toho dokladem. Doléhá na něho tak těžce, že si prorok přeje od Boha smrt: »Už je toho dost, Hospodine.« Ale přes to všechno ani tuto nepřízeň, která jej tíží, nechápe Eliáš jako křivdu. Nepřičítá si žádné zásluhy, nevyslovuje žádné výčitky. Chce zemřít spíše s vědmám své vlastní hříšnosti.

Hospodin však ví, jak velká je slabost člověka. Jestliže jej povolává k další cestě, umí se postarat, aby mu nechyběly síly. Neváhá poslat dokonce svého anděla, aby posloužil věrnému služebníkov. Jak vidíš, nebeský hostitel dopřává Eliášovi hojnost spánku i pokrmu, aby se obdatečně posilnil pro další cestu. Pokrm, který Hospodinův anděl připravil prorokovi, zcela změnil jeho situaci. Hospodinův dar je pro znaveného proroka něco mnohem většího než běžná strava. Eliáš, který se již dýstal zemřít, v jeho síle znovu vykročí a vydrží na cestě celých čtyřicet dní a čtyřicet nocí, dokud nedospěje na svatou Boží horu – daleko z obsahu nepřátel.

Na jeho případu si můžeš ověřit, že Pán na tebe nezapomíná, ani když se ti zdá, jako by tě opustil a přenechal tvému osudu. Kdyžkoliv ti v jeho službě obcházejí síly a zdá se ti, že už nemůžeš dál, jen lépe poznáváš, že sám ze sebe nejsi schopen ničeho. Přijde ti však na pomoc právě proto, že padáš únavou. Nemusíš mít žádné obavy ani uprostřed pouště, kde nenacházíš nic kromě tmitého keře. Neohlížej se proto, zda jsi v krajíně hojnosti, ale starej se, zda jsi právě tam, kde tě Pán chce mít. Tvou hojností je ON sám. Hledáš-li jeho spravedlnost, všechno ostatní ti bude přidáno⁽¹⁾.

Vždyť pokrm, který anděl připravil na poušti, je sotva stínem toho, co Bůh připravil pro tebe. Neposílá ti anděla, ale svého Syna, a Ježíš ti nenabídne pokrm připravený na rozpáleném kameni, ale sám sebe. Je vůbec možné tomu uvěřit?

První Ježíšova slova, která pronášá v Kafarnaum o tomto největším Božím daru, vyvolávají přímo pohoršení. Boží štědrost a dobrota je tak nesmírná, že se to vymyká

všem lidským představám. Jestliže Ježíšovi posluchači nemohou uvěřit ani tomu, že ten, kdo k nim pramlouvá, sestoupil z nebe, jak budou moci uvěřit tomu, že jim dá sám sebe za pokrm? K tomu, abys pochopil a přijal pravdu Ježíšových slov, nestačí tvůj rozum, tvoje bystrost, tvoje chápavost. K přijetí Ježíšova tajemství tě musí přitáhnout sám Otec. Více než rozum a vědění je k tomu nezbytný dar víry. Ten, kdo má víru, vyučil se u Otce. Víra jsou smysly duše, kterými vnímá to, co je od Boha.

S darem živého chleba, který sestoupil z nebe, se pojí celá šíře Ježíšova tajemství. On sám je ten, kdo sestoupil z nebe, aby tělo, které přijal z Marie Panny, dal za život světa. Vyčá je tak, že bude zabit jako dočasný beránek, aby ovocem své oběti sytil jako chlebem všechny, které přitáhne Otec. Jejich cesta je totiž mnohem delší než cesta, kterou měl před sebou Eliáš. Je to cesta na Boží horu, do nového života, ve kterém všichni, které Otec přitáhne a Syn nasytí svým Tělem, budou vidět Boha. Život světa je v tom, aby jako milované Boží děti žili navěky. Neznamená to, že se vyhnou smrti, ale že i když zemřou, smrt nad nimi už neřepuje⁽²⁾, protože ty, kteří jedí Chléb života, Ježíš vzkřísí v posledním den.

V Chlebu, který ti Ježíš připravil, se tají ještě více než jeho tělo a krev, duše a božství. Aby v něm toto všechno mohlo vstoupit do nejskromnější způsoby, musel Bůh nejdříve podstoupit nepochopitelné pokoření: sestoupit ze své slávy, žít v poslušnosti a nakonec vydat sám sebe do rukou hříšníků⁽³⁾. A když jej Otec oslavil a posadil po své pravici, opakuje své pokoření, znovu sestupuje a vydává se do rukou lidí jako Chléb života. Nejvyšší a Nejvznešenější se stává tak Maličkým, aby velikost jeho daru nepůsobila jako tvrdá řeč, která vyvolává pohoršení⁽⁴⁾. To ovšem nepochopí ten, kam to není dáno od Otce⁽⁵⁾.

Připomínej si jeho do pokory zahalenou velikost co nejživěji, kdyžkoliv vidíš před sebou malou Hostii, Chléb života, který z nebe sestoupil. Čím hlubší a pokornější bude tvoje úcta k nejvyššímu Pokornému, tím spíše nedovolíš, aby byl ještě více pokořován tím, že se po něm vztáhne tvoje ruka. Aby se tvoje tvář jednou nemusela zardívat hanbou⁽⁶⁾, přijímej JEJ jako milované Boží dítě v takové pokorné prostotě, s jakou přijímají pokorní maličci.

Ustavičně chci velebit Pána, ať to slyší pokorní a radují se.⁽⁷⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 6, 33; ⁽²⁾ srov. Řím 6, 5; ⁽³⁾ Mk 14, 41;

⁽⁴⁾ srov. Jan 6, 60; ⁽⁵⁾ Jan 6, 65;

⁽⁶⁾ resp. žalm 34; ⁽⁷⁾ tantéž.

Liturgická čtení

1. čtení – 1 Král 19,4-8

Eliáš šel na poušť asi den cesty. Šel si sednout pod jednu kručinku, přál si smrt a zvolal: „Už je toho dost, Hospodine, vezmi si můj život, neboť nejsem lepší než moji otcové!“ Leh si a pod tou kručinkou usnul.

Tu se ho dotknul anděl a řekl mu: „Vstaň, jez!“ Podíval se, a hle – u jeho hlavy chléb upečený na rozžhaveném kameni a džbán vody. Najedl se a napil a znovu usnul. Hospodinův anděl se vrátil podruhé, dotkl se ho a řekl: „Vstaň a najez se, neboť cesta by pro tebe byla příliš dlouhá.“ Vstal, najedl se a napil a šel v síle toho pokrmu čtyřicet dní a čtyřicet nocí až k Boží hoře Chorebu.

2. čtení – Ef 4,30-5,2

Bratři! Nezamucujte svatého Božího Duchu, který vám vtiskl svou pečeť pro den vykoupení.

Daleko ať je od vás každá zahořkllost, prchlivost, hněv, hádání, nactiutrhání a všechny druhy špatnosti. Spíše buďte k sobě navzájem dobří, milosrdní a jeden druhému odpouštějte, jak i Bůh odpustil vám pro Kristovy zásluhy.

Ano, napodobujte Boha jako jeho milované děti a žijte v lásce, jako i Kristus miloval vás a zcela vydal sebe za nás v obět, Bohu velmi příjemnou.

Evangelium – Jan 6,41-51

Židé reptali proti Ježíšovi, že řekl: „Já jsem chléb, který sestoupil z nebe.“ Namítali: „Copak to není Ježíš, syn Josefův? Známe přece jeho otce i matku. Jak tedy může tvrdit: „Sestoupil jsem z nebe“?“

Ježíš jim odpověděl: „Přestaňte mezi sebou reptat! Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec, který mě poslal; a já ho vzkřísím v posledním den. Stojí psáno v Prorocích: „Všichni budou vyučeni od Boha.“ Každý, kdo slyšel Otce a u něho se učil, přichází ke mně. Ne že by snad někdo Otce viděl; jenom ten, který je od Boha, viděl Otce. Amen, amen, pravím vám: Kdo věří, má život věčný. Já jsem chléb života. Vaši otcové jedli na poušti mannu, a zemřeli. Toto je chléb, který sestupuje z nebe, aby ten, kdo ho jí, neumřel.

Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. Chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa.“

Nanebevzetí Panny Marie

Jak to vlastně bylo, když skončil pozemský život Panny Marie a nadešel okamžik jejího návratu domů? Církev nás učí, že Maria *usnula*. Smrt jako bolest je následkem hříchu. Maria však byla bez viny. Její odchod z tohoto světa byl bezbolestný přechod, *transitus, dormitio*. Její tělo nepoznalo porušení. Jako živý Boží chrám zůstalo nedotčeno a bylo vzato do nebe (dogma z r. 1950). Kristus pozvedá svou Matku ihned domů. Spojuje opět její duši s jejím tělem, aby posláním, které dokonala na zemi, nyní začala v nebi.

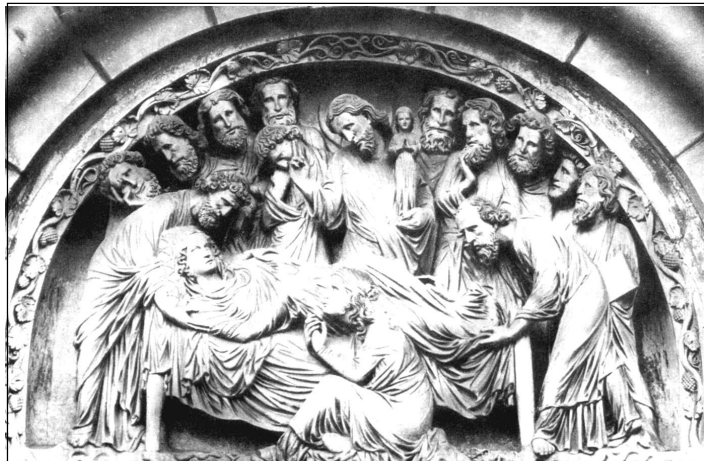
Po nanebevstoupení svého Syna Maria provázela Církev. Byla svou ustavičnou modlitbou přítomna mezi apoštoly, byla při seslání Ducha svatého, jak nám praví Písmo. Pak však písemné zprávy umlknou a my můžeme z toho vyvodit, že zcela naplněna Duchem svatým věnovala se nyní zcela rozmluvě s Bohem: že byla jako Matka Páně svým způsobem **kontemplativní složkou mladé Církve**, zatímco apoštolové, kteří vyšli ven, aby hlásali vínu, představovali aktivní život Církve.

Maria je tedy od prvopočátku obrazem prosící Církve, ještě dříve než jsme ji začali prosit o přímlovu; ona je tou, o které žalmista říká: *Má duše žízni po Bohu, po živém Bohu* (Ž 42,3), nebo: *Bože, prahne po tobě mé tělo jak žíznivá bezvodá země* (Ž 63,2). Maria je ta, již *stravuje touhu po Božím chrámě* (Ž 84,3), a která se proto zcela jistě stravuje i touhou po nebi: již tehdy, když bylo dokončeno vykoupění a její Syn ji předešel do nebe: *Moje duše žízni po Bohu, kdy už sním přijít a spatřit Boží tvář?* (Ž 42,3). Maria je celá čistá, proto dokonale milující, a každý dokonale milující ustavičně touží po tom, aby mohl konečně patřit na milovaného.

Mariino tělo je v těchto letech ještě na zemi, v Janově domě; ale svou duší je většinu

času již v nebi. Žije sice tělesně ještě v rovině pozemskosti, ale nebeská láska Ducha svatého, tohoto Ohně lásky Nejsvětější Trojice, ji zapaluje, osvěcuje a nakonec povznáší v daný čas ze země vzhůru: bez bolestí

časů Jozuových se vody v Jordánu rozdělily a dovolily nosičům archy a celému národu projít řekou (srov. Joz 3,11až 17), tak se i před Marií otevřela závoř, kterou postavila mezi nebe a zemi Adamova vina, a ona

Usnutí Panny Marie, reliéf ze štrasburské katedrály

Koronování Panny Marie, reliéf ze štrasburské katedrály

a bez rozpadu těla, neboť tělo, které nosilo Krista s Jeho tělem a Jeho krví, tělo, jež bylo Archou Nové úmluvy, nemohlo spatřit ponušení.

Jako ohnivý mrak chránil Mojžíšovu archu a vedl ji do zaslíbené země (srov. Nm 9,15n), tak vedl Marii Cheň Boží lásky k sobě. Tak jako Áronova hůl neuschla a neodumřela, i když byla oddělena od kmenu, nýbrž zelenala se a nesla pupery a listy ve stánku zjevení (Nm 17,23), tak ani Maria, vyvolená, nemohla umřít, nýbrž navěky s tělem i duší žije v nebi. Tak jako za

přešla z tohoto světa do světa věčného; neboť pro ni platil ten záměr, který měl Bůh s lidmi před jejich pádem.

Maria je jistým svědectvím o tom, co Bůh zamýšlel s člověkem, kdyby nebyl upadl do hříchu: život v nevimosti a pokojný přechod z pozemského ráje do ráje nebeského: tak jako se přechází z krásného domu do krásnějšího paláce, a to v dokonalém bytí: s tělesným tělem a duchovní duší. Mariina duše byla jen přechodně odloučena od jejího neposkvrněného těla; byla vzata do nebeské slávy

skutečně s tělem i s duší. To je zářící zázrak, který způsobil Bůh, ale nebyl to jediný: také Henoch (srov. Gn 5,24) a Eliáš (srov. 2 Král 2,11) odešli z tohoto světa, aniž by poznali smrt.

Andělé jistě přijali Mariinu duši, když se oddělila od těla, protože v rozhodujících hodinách jejího života byli vždy přítomni andělé: byli v Nazaretě, když ji zastínil Duch svatý (srov. Lk 1,28), byli u Josefa, když nevěděl, jak se má zachovat (srov. Mt 1,20); byli v Betlémě, když se Kristus narodil (Lk 2,9n) a rodiče museli utéci do Egypta (Mt 2,13n); byli v Egyptě, aby přikázali vrátit se do vlasti, (srov. Mt 2,19n); byli u zmrtvýchvstání při zbožných ženách u hrobu (Mt 28,5n; Lk 24,4n; Jan 20,12n), byli při Ježíšově nanebevstoupení (Sk 1,10 až 11), a proto byli zcela jistě také u Marie, když ji žár božské lásky konečně pozvedl do ráje, aby zde byla na věky mezi všemi tvory jako nejkrásnější okrasa a nejdrahocennější drahokam.

Duch svatý jí dal při jejím návratu k Bohu po početí a narození Ježíše současně své třetí políbení jejího života. Zaplavena touto láskou opustila zemi a vylévá ji nyní jako Matka všeho lidstva ustavičně na nás, své pozemské děti. Své pozemské poslání skončila; její nebeské neskončí, dokud bude trvat čas.

Písmo to všechno zahaleně předpovědělo. V knize Tobiáš např. čteme, že ji budou milovat všichni lidé a všechny národy, dokud bude svět světem; protože přebývá v pravdě, ve které přebýval Pán, protože ona je »nový Jeruzalém«:

Svého Boha vyvyšuji. Má duše vyvyšuje nebeského Krále... Jeruzaléme, ty svaté město... dobrořeč věčnému Králi, opět bude vzbudován tvůj stánek tobě k radosti. On rozveselí v tobě všechny, kdo byli odvedeni do zajetí, a zamiluje si v tobě všechny ubohé po všechna pokolení navěky. Přijdu k tvému svatě-

mu jménu zdaleka obyvatelé všech končin. Pokolení za pokolením budou v tobě plesat. Na věky budou požehnání všichni, kdo tě milují, budou se radovat z tvého pokoje, který ty rozdáváš. Blaze těm, kteří se budou moutit na tebou a nad všemi tvými tresty, protože v tobě se budou radovat a spatří všechnu tvou radost navěky. Má duše, dobrořeč Hospodinu, velkému Králi! Všechny jeho dny budou volat: Aleluja... Buď pochválen Bůh, učinil nás velkými pro všechny časy. (Tob 13, 9n)

V Jeruzalémě zřídí si Bůh dům, svou vznesenou stavbu, která bude pevně stát až navěky... A všechny národy se obrátí k Pánu a budou mu prokazovat pravou úctu a všechny národy budou velebit Pána (Tob 14, 5n).

V Marii se všechna tato proroctví naplnila: V ní, nové Arče úmluvy, byl opět postaven nový »stánek« nám k radosti; v ní se opravdu mohou všichni po celou věčnost radovat z Božího pokoje, který přišel skrze ni; a v její chvále, která zahrnuje všechno stvoření, mohou všechny národy přistupovat k Pánu a jásat!

Žalmista také přislíbil: *Způsobí, že tvoje spravedlnost zazáří jako světlo, jako polehčí jas tvoje právo* (Ž 37, 6). Duch svatý nás uvede do plnosti pravdy; a v tomto tisíciletí bude proto jistě zjevena také plnost pravdy o Marii a zazáří v Církvi v nejvyšším naplnění!

Nebo pomysleme na Sira-chovce ve 24. kapitole, kde nacházíme text, který můžeme vztáhnout na Marii: *Před počátkem věků mě stvořil a navěky nepominu... já jsem matka krásného milovaní, Boží bázně, poznání a svaté naděje. Jsem člena všem svým dětem, já věčná. Ve mně je všecken půvab cesty a pravdy, ve mně je všechna naděje života a všechny ctnosti. Pojďte ke mně, kdo po mně toužíte, a nasytte se z mých plodů! Už pomyšlení na mne je sladší než med... Kdo mě poslouchá,*

nebude zahanben, kdo na mě myslí, nezhrěší... Způsobím, že nauka bude zářit jako ranní červánky, rozzářím to všechno zdaleka. Jako proroctví vyleji nauku a zanechám ji příštím pokolením navěky (Sir 24, 9.18 až 20.22.32-33).

Toto všechno řekli již proroci Starého zákona v předpovědi neposkvrněné dcery izraelské, která se měla stát Matkou Pána! **Nasytte se mými plody.** My se modlíme k plodu jejího života – Ježíši –, který nás sytí v Eucharistii!

Při svém návratu do nebeského domova může Maria skutečně říct: *Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám... utěšuje mou touhu, vede mě po správných cestách pro svoje jméno... Přebývat smím v Hospodinově domě na dlouhé, předlouhé časy.*

V Marii můžeme zpívat s žalmistou: *Děkujeme Hospodinu, neboť je dobrý, jeho milosrdenství trvá na věky... Hospodin je má síla a má statečnost, stal se mou spásou... Nezemřu, ale budu žít a vypravovat o Hospodinových činech... Otevřete mi*

brány spravedlnosti, vejdu jimi, abych vzala díky Hospodinu... Požehnaný, kdo přichází v Hospodinově jménu! (Ž 118, 1.4.17. 19.26).

Když k nám Maria přichází, přichází vždy **ve jménu Páně!** Nikdy nepřichází sama od sebe; Ona je vždy tou, která *hlásá velké Boží skutky*, bere nás za ruku, aby nás přivedla k Pánu, ke svému božskému Dítěti! Neboť vždy je to Maria, kdo nám dává Ježíše: Maria je nositelkou Eucharistie a živým Ciboriem; kdo k ní přichází, nachází Jeho...

V souvislosti s počtem zjevení, jimiž Maria v posledních 200 letech poctila zemi, se často říká, že prožíváme mariánský věk. Lepší by bylo, kdyby tento výraz znamenal, že jsme se všichni stali pravými Mariinými dětmi, které k ní vzhlížejí jako ke svému velkému vzoru.

Maria se ihned odevzdala Bohu, ačkoliv tušila, kolik bolesti jí z toho vzejde. Protože její duše nebyla zatměna vinou a hříchem jako naše duše, dalo jí božské světlo jasně poznat slova proroků, a proto věděla již při svém Fiat, že se zasvětila největšímu utrpení, jaké může matka vytrpět.

Maria znala proroky, kteří mluvili o Spasiteli jako o *muži bolesti, jehož ranami jsme uzdraveni. Byl proboden pro naše nevěrnosti, zmučen pro naši nepravost. Můž plný bolesti... jako beránek vedený na popravu, zabitý pro nevěnost svého lidu... byl mu dán hrob se zločinci, ačkoliv se nedopustil násilí, v jeho ústech nebylo lsti... on nesl hřích mnohých a Bůh jej stíhal místo nevěrných* (Iz 53, 5n).

Maria naplněna Duchem svatým tušila souvislost mezi beránkem vedeným na popravu (Iz 53, 7) a mojíšským velikonocním beránkem (Ex 12, 1-28; Nm 28, 16-25; Dt 16, 1-8), a dávala »povýšení« Božího služebníka do vztahu s Mojžíšovým povýšením hada na dřevo (Nm 21, 4-9; Mkr 16, 5-7; Jan 3, 14 až 15). Tušila od prvního okamžiku, že být Matkou Boží je blažené poslání, ale být Matkou Vykupitele je poslání plné utrpení a bolesti. Ale nic nemohlo položit meze její lásce, neboť důvěřovala tomu, že Boží Duch jí dá sílu i v těch nejtemnějších hodinách: a to všechno pro spásu člověka.

V míře, v jaké i my se učíme milovat jako Maria, která jediná čala Pánu tolik čisté lásky jako celá Církev dohromady, v té míře i my dosáhneme *Rokračování na str. 6*

Pokračování ze str. 5

Boží pomoci a splnění toho, co se zdá být nemožné. Všeho dosáhne ten, kdo dokonale miluje! Kdybychom my hříšníci tak chápali lásku jako Maria, i my bychom dosáhli od Boha všeho: dorázení světa a v naší smrti návrat k Otci! Nikdo by pak nebyl ztracen!

Maria je proto ve skutečnosti naší »řídící Hvězdou, Hvězdou mořskou«, jak říká litanie loretánská. Jako Kristus po svém zmrtvýchvstání již není odloučen od Otce, tak ani Maria již není odloučena od Boha; protože nyní v nebi již není Kristus vní, v jejím lůně, nýbrž ona je v Kristu a v celé Nejsvětější Trojici: k radosti celého ráje... Maria je současně živoucí nebe, a proto může přivést lidem Nejsvětější Trojici a posvěcovat církev: protože se pod křížem stala Královnou kněžství a Matkou křesťanství.

Proto Maria pro nás ubohé není sice nekonečná, nekonečný je jen Bůh, ale je **bez hranic**: protože je nepostižitelná jako moře a ve své dokonalosti jen o málo menší než Bůh. To je odměna za Fiat jejího pozemského života, které je mnohem více než jen první počátek v Nazaretě, neboť bylo průvodcem a projevem celého jejího života.

Vytrváme-li tedy ve věrné lásce, jestliže jen vydržíme své utrpení až k hranici, a tou je smrt, a vytrpíme-li smrt až k hranici, kterou je život, pak i nás vezme Pán zpět domů, pak i my budeme včlenění do světa, který náleží jen JEMU!

To je naše naděje a naše záruka, a proto máme a musíme jako Mariiny děti žít silou jejího Neposkrvněného Srdce a zvěstovat Jeho smrt s **odvahou**, slavit Jeho vzkříšení v **síle** a očekávat Jeho příchod s **jistotou a zárukou!**

Maria, Dceru Boží, třikrát obdivuhodná Matko, Jeho i naše radosti, buď pozdravena!

Der Fels 7-8/2000

Překlad -Iš-

Povstává nečekaná generace

Mladí, kteří vzdorují našim pesimistickým předpovědím

Četné síly přispívají k tomu, že se z mládeže vytváří do sebe uzavřený svět, z něhož není cesty k záchraně. Ale proč propadat panice? Mládež je spoutaná, ale není ochromená. Je zakřiknutá, ale není němá! Je otrávená a zraněná, ale není zabitá! Navzdory našim předpovědím povstává nečekaná generace. Z katakomb nové doby vycházejí všude ve světě noví křesťané.

My nepřístupujeme na jejich hru!

Kdo jsou tito mladí? Jsou to prostě mládenci a děvčata, ženy a muži. Jsou si vědomi toho, jak vážná je situace. Přicházejí z míst a prostředí, kde bychom to nejméně očekávali: jaká fantastická naděje! Zabývají se věcmi, jako je »nová sexuální revoluce«: slibují si čistotu až do manželství.

Kdo jsou a odkud přišli? To jsou ti, kteří přicházejí z velkého soužení; vyprali své šaty do běla v Beránkové krvi (Zj 7,13-14).

Ano, přicházejí z velkých protivenství, jakými je dnešní svět. Přicházejí ze zhojených nebo křížem navštívených rodin, ze zdravých nebo zkažených škol, z klidných vesnic nebo babylonských měst, ze zemí bez dějin nebo z národů znučených válkou. Jsou to svatí zítřka, »nová generace Kristo-

vých učedníků... mladí s velkým tvořivým srdcem, kteří jsou otevření pro výstavbu světa bez hranic« (Jan Pavel II. v Compostele).

Milost ochrany

Tito mladí vyvolávají pozoruhodný, vzácný dojem. Řekl bych dokonce nádherný. Toho jsem den co den žasnoucím svědkem. Děti, které si uchovávají jasný pohled, srdce bez zatuplosti, i když již mnoho viděly a musely mnoho snést ve svých rodinách a ve svém prostředí. Mladí, kteří klesli na úroveň vraku, svědčí náhle o obdivuhodném rozvoji prožívané bliženské lásky. I když jsou zraněni, propukají nadšením k jinému konci světa, aby jeden nebo více roků svého života sloužili v pokoře chudým, dětem nebo utečencům.

Lidská nevyzrálost a duchovní zralost

U mladých, u nichž Pán přímým způsobem působí, existuje uchvacující kontrast mezi zmatenou lidskou nezralostí ve smyslu prodloužené fáze mládí a obdivuhodnou duševní zralostí.

Na jedné straně je zranění v citové oblasti činí extrémně citlivými, či naopak alergickými na sebemenší projev citu, takže se musí uzavírat, odmitat, aby mohli přežít. Jak velká zranitelnost se skrývá za jejich obrannými mechanismy a maskami. Zhrouť se kvůli malič-

kostem. Projevují nevyrovnané způsoby chování, jejich řeči, chtění a jednání si protirečí, jejich vůle je extrémně slabá, nemají žádnou pohonnou sílu. Mají pevná rozhodnutí, převelikou dobrou vůli a superideály, ale dá jim velkou práci uvést je ve skutek, angažovat se, něco riskovat. Všechno se odsouvá na pozdější dobu. Tím trpí.

Mají extrémní potřebu autority, ale pohrdají jí, aby se před ní ubránili. Musí objevit sami sebe, ale propadají panice, když zjistí, že jsou sami.

Člověk by je pokládal za 14leté nebo 15leté, ale je jim už 20 nebo 25. Na jedné straně, nebo snad právě proto, mají jasnost, krajně jemnou schopnost vnímání, ostrý smysl při posuzování důležitých otázek lidského bytí i »Božích věcí«. Když jim člověk naslouchá, je překvapen a myslí si: Jaká zralost! V tomto směru jsou dokonale dospělí! Vyslovují věci, o kterých nevíme, kde je vzali; myšlenky nebo věty, které podle smyslu by mohly pocházet takřka od Terezie z Avily nebo od sv. Bernarda z Clairvaux. Mají úžasnou schopnost odpouštět, porozumět druhým, podstoupit zkoušku, nést těžký kříž. Mají milost vnitřní modlitby, schopnost dlouhý čas adorovat, pochopení pro Boží slovo, vrozený smysl pro pravdu, který daleko předbíhá jejich věk.

Je tomu tak, jako by je sám Bůh vybavil jejich lidskými ne-

obstatečnostmi... ano, ještě více, jako by jejich zranění byla přednostními místy k setkání.

Člověk by jim hádal 34 nebo 35, a ono je jim teprve 24 nebo 25 let.

To všechno nás vede k víře, že Bůh u těchto mladých urychluje normální proces zrání, když dává růst jejich lidským dimenzím z jejich dimenzí duševních. Zde začíná znovu budovat jejich vztah k němu a odtud napravuje kousek po kousku celé pletivo zničených a zdeformovaných vztahů k druhým.

Jak je možno se politicky angažovat, dokud člověk není duchovně zakořeněn? Jak je

Evangelizovat znamená v každém znovu vybudovat jeho prvotní krásu Božího dítěte.

Duch svatý je v něm jako černý pasažér. On je pod naší lidskostí v aktivitě, i když anonymní, neprůhledným způsobem. Evangelizovat neznamená nic jiného než jej vyzvednout z úkrytu, ohalit jeho identitu.

Překrásná, ale velmi křehká mládež

Víra těchto kouzelných mladých lidí je ještě křehká, její kořeny nejsou hluboké. Jejich jistoty jsou vratké, jejich přesvědčení nepevná. Sužují je pochybnosti a váhání.

možno obnovit sexuální život bez uzdravení duchovního života? Jak je možno se podrobit určité etice, aniž bychom se s vírou modlili? Všechno je provázáno, Bůh zde léčí srdce dřív než údy, a to od základu.

Duch svatý - černý pasažér

V každém mladém člověku je třeba odkrýt tu nejčistší, nejlepší část, tzn. důvěřovat hluboce jeho bytí, stále na ni apelovat a vsadit na tento Boží zdroj.

V tváři mladého člověka, i když je ještě poznamenána alkoholem, drogami a sexem, je možno objevit Boží tvář, i když je to posmívána, poplivaná tvář.

V tomto destabilizovaném světě s nimi změny pohazují sem a tam. Bez obrany jsou jako vratké plachetničky, s nimiž si zle zahrává divoká bouře...

To, co je vnitřně objímá, trpí otřesy. Víra, láska a především život! Kdo je vůbec člověk, co je láska, kam vede život? Co si počít se svým tělem? Co je smrt?

Usazení dospělí nejsou schopni si učelat nejmenší představu o tom, jakému tlaku jsou mladí vystaveni.

Pochiká se všechno pro to, aby se vybičovaly nejnížší pudý, jejich nejasné pocity, jejich morbidní ideje, stále jsou přednětati sváčení. Křesťan je zatlačo-

ván na okraj, je »posledním mohykánem«.

Nerovný boj na dvou frontách?

Jejich boj je strašně tvrdý. Kolik z nich je už už ochotno vzdát tento nerovný boj. Mnohým z nich je líto, že mají být tím malým Davidem, který se musí postavit proti Goliášovi, jehož arogantní pohled jako by jim říkal, že jsou přece ztraceni!

My všichni známe tyto mladé, kteří vedli tento hrdinný boj týdny, měsíce nebo roky. Můžeš dlouho plavat proti proudu, ale organismus má své hranice, jedenkrát dojde dech a chytí tě křeč... Není možno ustavičně požadovat hrdinské činy... už proto ne, že se bojuje na dvou frontách, venku i uvnitř. Jedna fronta tě obkličuje a druhá ti provrtává srdce. Provokace zvenčí podporují vnitřní komplikace. V noci ve své poustevně někdy přemýšlím o tom, co vůbec bude z této budoucí generace. Jak mohou tito tak oslabení mladí lidé převzít velkou odpovědnost, když je jim 25 nebo 30? Nejhorší by bylo nechat tuto mládež zahynout, aniž bychom něco podnikli.

Předávejte dále své jistoty!

Mladí potřebují tyto silné jistoty svých rodičů, především tehdy, když protestují. Naplňte je nadšením, sdělte jim svá přesvědčení.

»Nevěšte na nás svoje pochybnosti. Už toho bylo dost!«

Neboť velmi často najdeme mezi vychovateli tyto převládající principy: »Musíme nechat mladým jejich otevřené otázky... musí se naučit žít bez odpovědi...« Výsledkem je to, že ztratili všechny opory, všechny jistoty, to znamená stres nonstop! Není možné žít v míru bez silných, zvnitřněných, osobně zakotvených jistot... Bez nich se mladí při sebevědomém protivenství cítí

Pokračování na str. 8

Svědectví mladých

Světový den mládeže v Paříži byl pro moji osobní víru velkou vzpruhou. Uvědomila jsem si správně, že Kristus je mezi námi, když jsme shromážděni v jeho jménu. Je důležitý pro jednoho každého z nás, abychom čerpali z »tankovací stanice« víry. Chtěla bych vám VŠEM poděkovat. Jsem táááák šťastná, že jsem Vás mohla pozvat!!!

Katka

Při setkání v Paříži v r. 1997 jsem byl poprvé na Světovém dnu mládeže. Přemohlo mě nadšení, s jakým moji souvěkovci z celého světa slavili Ježíše a jásali s papežem. Zcela normální mládí, a přesto tak hluboce náboženští - to byla pro mě zcela nová zkušenost. Bylo krásné vidět, že může být tolik stejně smýšlejících. Zážitky z Paříže a práci pro Světový den mládeže se moje víra prohloubila a můj život dohatil - a to víc, než jsem si představoval.

Tomáš

V roce 1997 mě do Paříže dovezla moje sestra, tehdy jsem s vírou a Církví moc nezačínal. Ale ve společenství tolika mladých lidí to bylo prostě báječné a já jsem se náhle mohl otevřít a Bůh ke mně přišel a přinesl »světlo do temnoty!«

Justin

Dalším milníkem byl příchod papeže. Byl pozdravován s velkým nadšením. Když se obrátil k nám, volali jsme: »Jane Pavle II., stojíme na tvé straně!« K naší velké radosti nám papež odpověděl: »Jak našťastí stojíme na stejné straně!«

Ariana

Pokračování ze str. 7
destabilizování, k obraně jim
zobývá jenom agresivita.

Vratíme se ke svým kořenům

To, co mladí této nové generace očekávají a žádají od svých rodičů, je povzbuzení a posilnění v jejich nadšení. Požadují halasně učitele, právě svědky, kteří to, co hlásají, také žijí, muže a ženy, na něž je možno se dívat, se kterými je možno počítat, s nimiž je možno stát v boji bok po boku, kteří jim sdělují své zkušenosti, své naděje, kteří jim dávají hojně ze svého nadšení.

Důvěra vede k růstu

Nic člověku nedává tak vyrůst jako důvěra. Čím více jim důvěřujeme, tím více přijímají náročnost. Jestliže jim nepředáváme žádnou odpovědnost, nedůvěřujeme jejich náhledům, redukuje jejich schopnosti na minimum, relativizujeme jejich cenu.

Důvěra propůjčuje křídla. Nedůvěra ochromuje. Důvěra nevnučuje vlastní ideje, daruje je předem, předbílá jítro a činí všechno možným.

Každý den se modlíme s Danielem Ange tuto modlitbu:

»Bože, dej mi prosté srdce dítěte, radostné, plné důvěry, abych uprostřed, v srdci Církve byl zachráněm spolu s Ježíšem, těšitelem s Duchem svatým, plný lásky k světu, který je třeba zachránit.«

Volám všechny dospělé, kteří jsou hodni tohoto označení, rodiče, vychovatele, kněze, všechny, jimž byl svěřen život: Mějte lásku ke světu, který je třeba zachránit!

Marie Bernardová

Spěje naše civilizace ke svému konci?

Že docela mladičci lidé chladnokrevně vraždí, to patří už takřka k všednímu obrazu našeho světa. Zvykli jsme si na takové tragédie především v USA. Ale už delší čas je jimi postižena i Evropa. Okolnosti kolem takových vražd jsou stále nepochopitelnější. Jestliže dosud pachatelé byli především muži, přesněji řečeno žáci, poslední případ z Itálie ukazuje, že tento proud strhl také dívky.

...V městečku Chiavenna s pouhými 6 000 obyvatel, které je 40 km vzdáleno od města Sondrio v severní Itálii, zavraždily tři dívky ve věku 16-17 let chladnokrevně starší řádovou sestru.

Sestra Marie Laura žila se čtyřmi spolusestrami v malém konventu «La Immacolata». Byla tam představenou. Sestry byly známé svou ochotou pomáhat všem, kdo toho potřebují. Kdokoliv k nim přišel s nějakým problémem, mohl si být jist, že mu v rámci svých možností poskytnou pomoc.

Předstíraná nouzová situace

V noci na 6. června zavolal někdo do konventu a poslal sestru pod záminkou těhotenského problému, aby přišla na uvedenou adresu. Příští ráno bylo tělo sestry nalezeno v kaluži krve na odlehlé ulici v blízkosti řeky. Její hlava byla rozdroena kamenem. Policie nejdříve soudila, že se jedná o drogový zločin. Nakonec se přihlásila jedna svědkyně, která viděla sestru pozdě večer ve společnosti tří dívek. Když byly dívky konfrontovány s důkazním materiálem, přiznaly se, že spáchaly tento zločin. Byly to žákyně odborné hotelové školy. Nesmyslná vražda otrásla celou Chiavennou.

Vražda byla »jen takovou hrou«

Trvalo to tři týdny, než mohla policie předvést dívky k výsledku. »Byla to pro nás jen taková hra,« řekly vyšetřujícím úředníkovi. »Chtěly jsme udělat něco zvláštního.« Nejdříve myslely na vraždu místního duchovního, ale pak dospěly k zá-

věnu, že bude lepší najít si nějakou »lehčí oběť«.

Konec kulturního obrazu ženy

Bylo by možno odložit tento krvavý čin ad acta spolu s řadou dalších zločinů, kdyby okolnosti nedávaly námět k otázkám, které jdou až k samotným kořenům naší současné civilizace. Ženy, a především mladé dívky patřily dosud na celém světě a ve všech kulturách k těm, které jsou nejméně náchylné k těžkým zločinům. Když se jich dopustí mladí muži, jde často o snahu o falešné sebeuplatnění nebo nátlak kličky. Nyní uvádějí žákyně, že pro ně byl zločin jen »hrou mezi námi«. Tím se dostává hodnotový systém, který chránil západní civilizaci před chaosem, do jeho bezprostřední blízkosti. Chování dívek je signálem konce obrazu ženy, který se vyznačoval mateřstvím a soucitem. Jak se mohou tyto provinilé dívky stát věrohodnými šťastnými matkami?

Odpovědnost výchovy a médií

Co by mělo být nyní předmětem diskuse v Evropě, je výchovný systém jak ve vzdělávacích

zařízeních, tak v rodině. Rodiny, ze kterých dívky pocházejí, si budou muset položit otázku, co u nich neprobíhalo dobře a co bylo zanedbáno. Ten, kdo ještě věří tomu, co se po několik desetiletí hlásá, že můžeme mladičtvé přenechat samy sobě, protože oni si »musí sami najít svou cestu«, bude spoluviníkem všech vykojení této generace. Rostliny, které jsou ponechány samy sobě, stanou se pomalu, ale jistě džunglí. Na této cestě se nachází lidská společnost.

Druhou instancí, která si musí uvědomit svou odpovědnost, jsou zástupci světa médií. Média berou na sebe nárok informovat a v lepším případě poskytovat zábavu. Ale ať už chtějí nebo ne, jsou také institucemi, které předkládají vzory chování. Ukazují, jak se údajně žije, čemu se má a čemu se nemá věřit, jak se má žít. Mladý člověk buď zraje, nebo jej narušuje nápodobba. To je přírodní zákon, který není možno zrušit. Na nesmyslné vraždě v Chiavenně se podílí mnoho lidí, především těch, kteří si myslí, že společnost může existovat bez vysokých, lidsky důstojných mravních nároků.

Alfons Sarach

ZMĚNA V MEXIKU

Katolická církev v Mexiku přijala s velkým uspokojením zprávu o vítězství Foxe Quesady v mexických prezidentských volbách. 2. července se stal prezidentem Mexika 57letý Fox Quesada, praktikující katolík, příslušník »Svazu za zřetenu«, jehož hlavní silou je konzervativní strana Národní akce, kterou podporují také zelení. Tím skončila 71 let trvající vláda Revoluční strany, která má na svědomí proticírkevní ústavu země a nese odpovědnost za krvavé pronásledování katolické církve během dočasných válek v prvních desetiletích tohoto století.

kg

Věříš v Boha?

Jeviště: zcela normální americká vysoká škola v blízkosti Denveru. Studentka Cassie Bernallová, 17 let, čte si právě ve školní knihovně v Bibli, když dovnitř vtrhnou dva maskovaní studenti. Podle očítých svědků jeden z nich namířil na Cassie pistoli a řekl: »Věříš v Boha?« Její odpověď rozhodovala o životě a smrti. Ví, že jestliže odpoví ANO, zaplatí za to životem. Ale být nevěrná vůči tomu, v něhož uvěřila, také nechce. Proto odpovídá Klidně, a to jsou

její poslední slova: »Ano.« A dodává: »Můžeš mi vzít život, ale ne mého Boha!« Hned nato ji jeden z maskovaných mladíků zastřelí.

Pachatelé, dva pomýlení, svedení mládenci, patří ke skupině Tenchoat-Mafia. Nevybírají si své oběti náhodně. Ovlivnění okultismem jsou rasisticky zaměřeni proti menšinám a křesťanům. Podle svědectví zastřelili čtyři evangelické a čtyři katolické křesťany. Pak spáchali sebevraždu.

Než Cassie zemřela, řekla jim ještě: »Bůh miluje i tebe!« Cassie ví, o čem mluví. Před několika lety i ona byla zapletena do okultních praktik, čarodějnictví a spiritismu. Zná temný svět pověr. A právě v tomto chaosu poznala Krista, a toto setkání zcela změnilo její život. V den její smrti našel její bratr Chris báseň, kterou napsala několik dní před smrtí:

Všechno jsem opustila, jen jedno se počítá: Ty Pane, který

Hlavní město pudů

»Město lásky a pudů«, tak nazval Gerhard Meirs ve *Welt am Sonntag* Berlín ve svém komentáři k tzv. **Love Parade** 8. července. Máme se nad tím pousmát, nebo je to spíše důvod propadnout hlubokému kulturnímu pesimismu? Týden před tím se ve Vídni ve věrném napodobení německého příkladu sešlo 300 000 mladých lidí, aby absolvovali něco jako generální zkoušku na Berlín. V hlavním městě znovu sjednoceného Německa se očekával počet účastníků mezi dvěma až třemi miliony. Přišlo jen něco přes jeden milion. Očekávání pořadatelů se nesplnila. Snad je to pozitivní znamení.

Žádný přesvědčený křesťan nemůže být z tohoto velkého podniku šťastný. K základním hodnotám a základním ideálům

křesťanství patří ukázněná a zúšlechťená lidského pudového života, nikoliv jeho nevázanost. Po celá tisíciletí měla kulturní práce, a především náboženská kulturní práce za cíl spoutat lidské pudů a přivést je pod kontrolu, počínaje Desaterem, přes žalmy až po horské kázání. Velkým snem lidstva nebyly nespoutané pudů, nýbrž jejich ovládnutí, opanování a zjemnění lidských mravů. Při dopravních kontrolách směřem k Berlínu byly zajištěny v daný den drogy a ilegální zbraně. Ve 314 případech byla počána žaloba. Pro zneužití drog a krádeže bylo zatčeno 88 osob. To zapadá do obrazu mravnosti, která se vůbec neorientuje k vyšším hodnotám.

Velkým protipólem takových Love Parade jsou festivaly mládeže s papežem, letos to bude

jsi Cesta, Pravda a Život. Vstal jsi z mrtvých. Moc, která to způsobila, jsem zažila i já. Myní se učím víc a víc, co to znamená, s tebou trpět a umírat. Proto – at' to stojí, co chce – chci být tu, kob stále žije ve svěžesti nového počátku s těmi, kteří jako já povstali z mrtvých.

15. světový kongres mládeže v srpnu v Římě, na který přijde více mladých lidí než na parádu v Berlíně. V Římě papež připomene, že to nejsou pudů, ale duch, kterému je člověk zavázán. Na počátku nebyl krotrem člověka kult těla a smyslové vyžití, nýbrž duch, který vede tělo i smysly na svou dráhu. V tragickém překroucení 2. vatikánského koncilu došlo v druhé polovině dvacátého století ke sblížení se způsobem života, jehož extrémním vyjádřením byla Love Parade v Berlíně. Pro takový způsob života a milování není v křesťanství vůbec místa a musí se mu vyslovit zcela jasné a zřetelné NE! Toto »ne« učinilo rané křesťanství v římské říši přitažlivým pro duchovně náročné lidi. Často to bylo nutno zaplatit nučnickou smrtí. I dnes zůstává lidstvu ještě načje...

Alfons Sarach

MALÝ APOŠTOL

Rodina malé Angeliky žije na ostrově La Réunion. Angeliku vedla k víře především její babička. Když jí bylo šest let, přijela se svou rodinou do Medjugorje. Pohledem dítěte pozorovala všechno kolem sebe. Nejvíce ji udivilo velké množství lidí, kteří se horlivě a dlouho modlí. Po návratu domů jednou sama od sebe z ničeho nic pozval své tři přátele, aby se s ní modlili růženec. Ten den byl počátkem modlitební skupiny dětí, která se od té doby vytrvale modlí s Angelikou růženec. Angelika přitahuje a shromažďuje děti ve věku od 4 do 14 let, kterých je dnes již 33. Každý pátek v 16.30 hod. se skupina společně modlí růženec. Angelika navrhla tento program: Začínají modlitbou k Duchu svatému a pak následuje růženec. Mezi jednotlivými desátky přednášejí děti úmysly Panny Marie, které vyjádřila v Medjugorje. Především se modlí za kněze a za mír ve světě. Na závěr ještě přidávají sedmikrát Otčenáš a Zdravas. Celá modlitba trvá asi hodinu. Kéž by se našlo ve světě mnoho takových dětí.

Podle Medjugorských zpráv 7/2000

BÍDA V SOUČASNÉM SVĚTĚ

Více než miliarda lidí nemá na denní život k dispozici ani celý dolar. Jak vyplývá ze zprávy Organizace pro lidský rozvoj při OSN, stejný počet lidí nemá přístup k pitné vodě, dvě a půl miliardy nemá k dispozici žádné zdravotní zařízení. Nejnížší životní úroveň je ve 24 afrických státech. Nejchudší zemí Latinské Ameriky je Haiti, v Asii Bangladéš. Průměrný lidský věk v Japonsku je 80 let, v Sierra Leone 38 let. Proti nejvzdelanějším zemím, jimiž jsou Kanada, Austrálie a Švédsko, nejnížší úroveň vzdělání je v Nigrii.

Podle Radio Vaticana

I dnes se platí krví – VI.

ZEMĚ JE PODNOŽÍ NEBES

Letní žár žhnul všude nad Conche. Z močálů stoupají jedovaté výpary. Mraky bodavých komárů bzučí jak malé sirény v chvějícím se vzduchu.

Pontinské močály vydechují horečku a nákazu. Jasný den div nezešeří v temných stínech smrti. Kdo si to jen může dovolit, prchá před smrtícím létem do hor na čistý vzduch nebo na chladivé pobřeží.

Pachtýři z Le Ferriere se chánějí svými kosami, i když horoko doslova spaluje. Daleko vpředu sviští lesklá kosa paní Assunty, která postupuje mocnými rázy, a pokosené obilí padá za ní do řádku. Angelo se snaží s ní držet krok, ale sotva popadá dech. Skoro jako dospělý seká dvanáctiletý hoch svůj řádek v ječmeni, ale musí do toho vložit veškerou svoji sílu, aby matce jakž takž stačil. Sedmiletý Mariano váže již velmi zručně pokos do snopů.

Na vedlejším poli pracuje Serenelli se svým synem Alessandrem. Tu a tam si starý ulevuje nadávkami, když zavadí kosou o kámen a musí znovu kosu přetáhnout brouskem. Je ještě zdatný a mladší, ale má co dělat, aby neopadl.

Zatím Marietta je sama na celou práci v domě: uklízí, vaří, pere a zašívá, poklízí dobytek i drůbež. Opatruje obě nejmenší, a přece má ještě chuť si zpívat. Od té doby, co ví, že bude mezi dětmi, které půjdou ke sv. přijímání, zmizela její záduřivost jako mlha po ránu. Stále se usmívá a písnička je jejím častým monologem. Vykládá si s dobyt看em i se svými malými sestřičkami, aniž by si dopřála nějakého odpočinku.

Dnes v poledne jsou k obědu castagnacci. Marietta stojí s rozpáleným obličejem u ohniště a nechává škvařit na pánvi z kařtanové mouky zadělané

těsto. Potom skládá na mísy celé hromady placek, do hněda opečených. Vždyť ženci mají vždycky ukrutný hlad. Ach Bože, jen aby byl starý Serenelli spokojený!

Je poledne. Díky Bohu, všechno těsto už je upečeno. Marietta prostírá ve spěchu stůl, kolem něhož zasednou ti, co přijdou z pole. Paní Assunta se modlí usebraně před jídlem prosbu o požehnání, pak rozděljuje placky, nejprve sousedům, pak dětem, nakonec sobě. Moc se toho nenamluví, protože všichni jsou unaveni z horka a z práce. Alessandro věnuje Mariettě uznalý pohled:

„Panečku, to jsou už castagnacci,“ chválí je zamlaskáním, „tak křupavé je často nejídám.“

Děvo se červená hrdostí, ale hned na to je zchlazena. Starý objevil jeden připálený mazanec a začíná obvyklý výstup.

„Kde ses zase toulala v myšlenkách, ty zatracený střapče,“ hartusil na ni, „celou polovinu jsi připálila.“

Paní Assunta přidává souse-dovi na talíř a dává pozor, aby se mu tam nedostala ani jedna, byť i jen trochu připálená plac-ka.

„Vždyť jsou dobré, táto,“ uklidňoval ho Alessandro, „na svých deset let vaří Marietta docela dobře, a co jí ještě chybí, to se už přiučí.“ Děvo mu poděkovalo vděčným pohledem a jí tiše dál. Když vyprázdnili mísy a pomodlili se po jí-dle, jdou Serenelliové do svého domu, aby si odpočinuli. V strašném poledním žáru nemůže nikdo pracovat na poli.

U Gorettiů si dopřejí jen málo klidu. Je příliš mnoho práce. Marietta však spěchá v tom řehavějícím žáru do Conche, aby se učila s paní Elvírou katechismus.

Je to pro ni hodina štěstí, na kterou se těší celý den. Ta hodná paní vyučuje dítě s velkou

laskavostí, ba láskou. Znovu a znovu jí předřikává každou odpověď, jak stojí v katechismu, až si ji malá žákyně zcela bezpečně pamatuje. A jak krásně umí všechno vysvětlit! Marietta by ji poslouchala bez konce. Ta hodina uteče vždycky tak rychle.

„Dnes mi trochu pomůžeš při mé práci, vid!“ říká paní Elvíra. „Na zámku je totiž dnes svátek a já musím připravit pro paní hraběnku a obě mladé komtesy plesové šaty. Mám plné ruce práce, ale můžeme se přesto přitmučit.“

„Ach ano, ráda vám pomohu,“ zajíkalo se chudé pachtýřovo dítě a následovalo komornou plno rozehvěnění přes několik pokojů ozdobených hedvábnými tapetami a orientálními koberci, až došly do místnosti se samými skříněmi. Paní Elvíra otevírá jednu mahagonovou skříň s vysokým zrcadlem na dveřích. Malé Mariettě je, jako by ji nějaká dbrotivá víla odnesla do daleké kouzelné země pohádek. A což teprve, když komorná rozprostírá na stole jedny nádherné šaty po druhých. To pak jdou ubohému dítěti oči kolem samým údivem a štěstím.

Plaše hladí třpytivé hedvábí a temně žhnoucí samet na drahocenných robách a těžko by mohla rozhodnout, která z nich je nejkrásnější.

„Hleď, mé srdíčko,“ naklání se k ní paní Elvíra, „zde tyto purpurové šaty z florentského hedvábí měla paní hraběnka na sobě, když se poprvé zúčastnila dvorního plesu na královském zámku.“

„Můj Bože, ty jsou pěkné!“ vyklouzlo udivenému dítěti

z úst, „a ty těžké zlaté výšivky jsou jistě moc a moc drahé?“

„No ovšem, nejznámější římská vyšíváčka na tom pracovala celý měsíc. My se však chceme učit katechismus, vid! Tak tedy, co působí posvěčující milost?“

„Posvěčující milost z nás dělá Boží děti a dědice nebes,“ odřikávala Marietta po krátkém rozmyšlení, „a je nadpřirozeným životem duše. Kristus Pán ji nazývá svatebním šatem, bez něhož se nikdo nemůže dostat k nebeské hostině. – A paní Elvíro, podívejte se, tu ty šaty z fialového sametu se stříbrnými klasy! Můj Bože, ty jsou ještě hezčí než ta dvorní róba z florentského hedvábí.“

„Ty měla na sobě paní hraběnka na šlechtickém plese v Neapoli. Ale teď mi řekni, kdy Pán Bůh ozdobil tvou duši šatem posvěčující milosti?“

„Při křtu, paní Elvíro,“ odpovědělo dítě, „ale tu, paní Elvíro, ty azurově modré se zlatými hvězdami! Ani Panna Maria v nebi nenosí asi krásnější.“

„Šat posvěčující milosti je ale ještě drahocennější,“ připomněla komorná.

„Já vím, já vím,“ přikyvovala Marietta, přesto však nemohla odtrhnout oči od mimořádně nádherných šatů z bělostného hedvábí, na nichž byly vyšity stříbrné lilie. Obě ruce si tiskla na bušící srdce před touto pohádkovou nádhrou. „Ty jsou krásné, ty jsou krásné,“ opakovala jako ve snu.

„Ty měla na sobě nejmladší komtesa v minulém roce jako Biancaneve – Sněhurka. Paní hraběnka střeží tyto šaty jako zvláštní poklad, protože to ubohé dítě krátce na to zemřelo na zápal plic. Ona je pak dala uložit ve skleněné rakvi do zámkové kaple.“

„Úplně jako v pohádce,“ vydechla Marietta s rozzářenými očima. „Musela být tak stará jako já, když měla tyto šaty.“

Pokračování příště

Tajemství kolem tajemství (4)

HLEDÁME KLÍČ K TAJEMSTVÍ (dokončení)

Charismatický papež

Jedna věc je udivující: Jak papež přichází tu i tam a říká nám, co nás čeká po této krizi. Odkud to ví? Jistě zná třetí tajemství a mnozí říkají: Papež zná třetí tajemství, a proto mluví o tom, co nás čeká. Ale to zde není obsaženo. Neříká to na základě tohoto třetího tajemství. Jsou zde dvě možnosti. Možná přijímá další informace, sestra Lucie mu poskytuje další poselství; ale je tu i druhá možnost: že tento papež je tak veliký charismatick, jaký snad dosud vůbec neexistoval, jeden z největších charismaticků. A má sám své vlastní zážitky, které ho vedou, aby viděl, co světlého nás čeká po této zkoušce.

Papež mluví o tom, co krásného nás čeká po této zkoušce. Mluví jasně o **příchodu Krista ve slávě**. Říká, abychom mu šli vstříc na toto setkání. Mluví jasně o nové éře, která nás čeká. Jak by bez charismatické zkušenosti, bez jasného osvětlení Duchem svatým, když žije v aktuálním světě, který vidí velmi dobře, a v současné Církvi, kterou vidí a jejíž celou tíhu utrpení nese, jak by vůbec mohl tento papež napsat tato slova:

»Děkujeme Pánu za veliké dobro, které vykonali misionáři, a obrátíme zrak k budoucnosti, **očekáváme s důvěrou svítání nového dne**.« Je to plod Božího milosrdenství, které očisťuje, oheň, který očisťuje, protože jak by mohl přijít nový svět za podmínek, jaké dnes panují? To je nemožné. Ale papež říká:

»Ti, kteří pracují na předních místech Církve, jsou jako strážníci na hradbách Božího Města, kterých se ptáme: *Strážče, kolik zbývá z noci?* (Iz 21, 11). A dostáváme odpověď: **Slyšíš? Tvoje strážce pozvedají hlas, společně volají radosti, protože vidí**

svými očima návrat Pána na Sión (Iz 52, 8). Jejich velkodušné svědectví ve všech koutech světa chlašuje, že **v blízkosti třetího tisíciletí vykoupení Bůh připravuje velké jaro Církve, jehož počátky jsou již patrné** (Redemptoris missio, 86).« A dále pokračuje:

»Maria, Hvězdo jitřní, porádej nám, abychom opakovali se stále větším zápalem „FIAT“ Otcovu plánu spásy, aby **všechny národy a všechny jazyky mohly vidět tvou slávu**« (srov. Iz 66, 18).

»V blízkosti třetího tisíciletí!« Tam se právě nyní nacházíme, protože rok 2000 patří ještě do 2. tisíciletí. Papež mluví o **rozvodí, o předělu**. Bůh připravuje velké jaro křesťanství. Bůh připravuje **velké jaro Církve, jehož počátky jsou již patrné**.

Když uvážíme tento výraz, JARO, porovnejme tato slova s posledním poselstvím, které nám Madona dala již v roce 1997:

Přišla chvíle vyjít ze svého úkrytu a osvětlit zemi.

Projevujte se ve všem jako moji synové, protože já jsem stále s vámi.

Víra ať je světlem, které vás v těchto dnech temnoty osvětluje, a ať vás stravuje jenom horlivost pro čest a slávu mého Syna Ježíše.

Bojujte, synové světla, protože hodina mé bitvy udeřila.

*V kruté zimě jste jako dráčkany, které vycházejí z mého Neposkrvněného Srdce a jež rozvěšují na větve Církve, aby vám řekly, že právě **nastává její nejkrásnější jaro**.*

V očekávání nové éry

Co si tedy myslím po přečtení tohoto tajemství? Je to výzva k pokání, aby Matka Boží svou přímlovou zadržela trest. Pokání a obrácení je jediná možnost

Poselství Královny míru

Drahé děti,

nezapomeňte, že zde na zemi jste na cestě k věčnosti a že váš příbytek je v nebi. Proto, děti moje, buďte otevřené pro Boží lásku a zanechte sobectví a hříchu. Vaše radost ať je jedině v poznávání Boha a v každodenní modlitbě. Proto využijte tento čas a modlete se, modlete se, modlete se! Bůh je vám blízko v modlitbě a skrze modlitbu.

Děkují vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medjugorje 25. července 2000

Nebeské království je pravou realitou...

Mnohdy musíme projít těsně kolem smrti, abychom si uvědomili, že jsme jen cestujícími na této zemi, že vše, oč bojujeme, je pomíjivé a nestojí za to, abychom tomu dořetovali všechnen náš čas a energii.

Sobectví spočívá v tom, že všemi možnými prostředky udržujeme naše „ego“, které tak jak tak musí umřít, ale pro svou duši děláme máloco, ačkoliv je nesmrtelná a je místem, kde Bůh se dává nám a skrze nás druhým v oběhu lásky, která je pravým životem.

Modlitba nám dovoluje „vidět neviditelné“, cítit je a vychutnávat, dotýkat se ho. Nebeské království je v nás a my vnímáme velmi rychle, že ono je opravdovou realitou, zatímco to, co realitou nazýváme, je vratké a přechodné. Nazírat tuto duchovní realitu je vpravdě štěstím a jediným možným uspokojením našich hlubokých potřeb. A protože nejsme v kontaktu s touto hlubokou realitou, „chodíme se dívat jinam“, hřešíme. Proto je nezbytné dát se na cesty niternosti, objevit opravdu modlitbu srdce, která je nám připravena.

Bratr Efraim k poselství Královny míru 25. 7. 2000

lidstva, jak se zachránit. Je zde znázorněno mučednictví papeže a mučednictví tolika biskupů, kněží a věřících, kteří jsou pronásledováni. **To není možno identifikovat pouze s atentátem**. Tajemství musíme dát reálné vysvětlení. Procházíme-li tedy dějinami a vidíme-li lidstvo, které **nepřijalo výzvu k obrácení**, ruka Matky nemůže zadržet trest. Dostává se trest zobrazený ohnivým mečem, který dopadne z ruky anděla, chystajícího se zapálit svět. To je ona zkouška. **Zkouška, trest a současné milosrdenství: spravedlnost se snoubí s milosrdenstvím**. Protože přijde **veliké očisťování**. A po tomto očisťování lidstvo pozná novou éru, novou dobu svého **úplného návratu k Ježíši**, k Bohu, k Pánu, který je přijme ve své zahradě Božího milosrdenství a skutečně tak nové zasnuby lásky.

Lidstvo pozná tak své **plné spo-lečenství s Bohem**, které bude takřka odpovídat novému pozemskému ráji. A tak Kristus sestoupí ze svého království slávy a přinese toto své království na zemi.

A všechny tyto aspekty jsou jasně předpovězeny tímto papežem.

Tento papež – trpící, prožívající agónii, ukřižovaný a nakonec pravděpodobně zabitý – má odvalu dát nám naději a říct: Překročte práh naděje! To, co nás čeká, je mnohem krásnější než to, co právě prožíváme, a je to mnohem radostnější než velká zkouška, a proto všichni musíte žít a trpět.

(Podle magnetofonového záznamu vystoupení Dona Stefana Gobbioho v Colle Valenza 27. 6. 2000)
Žpracoval -lš-

Papež zasvěcení

Již první slova nově zvoleného papeže Jana Pavla II. naznačovala profil, jakým se bude vyznačovat jeho pontifikát. Na čele Církve stanul člověk, který se odevzdal a zasvětil Ježíšově Matce. Parafrazujeme slova, která 16. října 1978 řekl z balkonu baziliky sv. Petra v Římě: »Bál jsem se přijmout tuto volbu, ale učinil jsem tak z poslušnosti k našemu Pánu Ježíši a v naprosté důvěře v jeho Matku, nejsvětější Pannu Marii... Stojím tedy před vámi, abych vyznal naši společnou víru, naši naději a naši důvěru v Matku Krista a Matku Církve.«

Stejnou myšlenku vyjádřil Jan Pavel II. již následující den: »Právě v této těžké hodině, která probouzí neklid, musíme se synovskou odevzdaností obrátit svou mysl k Panně Marii a musíme opakovat ta slova TOTUS TUUS, která jsme před dvaceti lety v den biskupského svěcení vepsali do svého srdce i do svého erbu.«

O několik let později papež vysvětlil, jaký význam mají pro něho tato slova a odkud jsou vzata: »„Totus Tuus“ ... toto heslo má nejen charakter pobožnosti, není jen výrazem nábožnosti, je něčím větším. Musím dodat, že přesvědčení o takové úctě se ve mně zrodilo v období

žečka v modrých deskách... Měla titul: *Traktát o dokonalé pobožnosti k nejsvětější Panně Marii*. Z této knížky jsem se vlastně naučil, co je to úcta k Matce Boží.«

Ti, kteří měli tu čest modlit se ve vatikánské papežské kapli, mohou dosvědčit, že na klekátku Svatého otce po všechna léta jeho pontifikátu leží malá modrá knížka. Papež ji otevírá den co den, aby se modlil k nejsvětější Matce, obnovoval a prohluboval své »Totus Tuus«.

Cesta zasvěcení

Jan Pavel II. se bezvýhradně zasvětil Panně Marii. **Na stejnou dráhu chce zavést také**

kev jako závdavek a počátek všech církví světa v jejich všeobecné jednotě. Zasvěcuje ji a odevzdává ji do vlastnictví!«

Papež chápe, že svět se nemůže uzdravit sám od sebe. Potřebuje zásah božského Lékaře, potřebuje starostlivou péči nejsvětější Matky. Svatý otec o tom hovořil 13. května 1982 ve Fatimě: **»Nástupce sv. Petra... stává se jakoby svědkem takřka apokalyptického nebezpečí, které ohrožuje národy a lidstvo... Moje srdce trpí, když vidí hříchy světa a řadu nebezpečí, která se schylují na lidstvo jako temné mraky.«**

Jan Pavel II. ví, že v takové situaci je třeba svět svěřit do péče Matky. Zasvěcuje. Začal tím, že zasvětil Marii římskou církev.

To je začátek. Začátek mariánské služby papeže. Počátek zasvěcení světa, jednotlivých národů Ježíšově Matce. Je to cesta prostá, jasná a logická. Zasvětit všechno Marii, především sám sebe, aby další zasvěcení bylo účinné a důstojné. Odevzdat Marii jako Matce celý svět v gestu důvěry, která jde až k hranici šílenství, dovolit, aby ona sama řídila náš osud, neklást otázky, nestarat se o pochopení. Svěřit otěže svého života ve světě do rukou, které vychovávaly Božího Syna. Odevzdat je, i když cesta povede na kříž. Tak je to dobré, tam se dokonává poslední vítězství. Jen aby Matka byla nablízku, jen aby nás neopustila. A neopustí, protože ona si přeje toto odevzdání, toto zasvěcení. Očekává je od každého z nás.

Slova papežského zasvěcení probouzejí zdi středověkých katedrál pohroužené v důstojném mlčení, rozléhají se na velkých moderních stadionech, opakuje je ozvěna malých svatyní i velkých chrámů. Každý další rok je nové, větší zasvěcení. Jan Pavel II. jde vstříc budoucím událostem, jež mají potkat Církev a svět, a vyslovuje slova zasvěcení jako formulaci, která zbavuje moci satana, cíhajícího na nejmenší chybný krok člověka. Cesta jde přes Guadalupe v Mexiku, irský Knock, francouzské Lourdy, polskou Jasnou horu, italskou Loretu a římskou Santa Maria Maggiore. A dále a dále, aby do aktu zasvěcení bylo zahrnuto co největší pole, aby se co nejdokonalěji odevzdal celý svět do rukou Neposkvrněné.

Cesta je prostá. Nikdo však neví, co na této cestě potká Svatého otce a Boží lid, který jej doprovází. Jisté je jen utrpení a na konci čekající vítězství. Protože tak to předpověděla nejsvětější Panna Maria.

Cesta trvá již mnoho let. Až konečně nadejde den 13. května

Fatima 13. 5. 2000

bí, kdy jsem během druhé světové války pracoval jako dělník v továrně...«

Ony dny poznamenaly duchovní život budoucího papeže: »Vždy, když projíždím kolem továrny, ... připomene mi to tuto moji duchovní cestu... Tehdy se mi objeví před očima malá kní-

svět. Proto již 8. prosince 1978 Svatý otec zvolal: »Římský biskup na počátku své služby na katedře svatého Petra v Římě **touží zvláštním způsobem zasvětit Církev sobě svěřenou té, v níž se uskutečnilo vznešené a dokonale vítězství dobra nad zlem...** Zasvěcuje jí římskou cír-

Řím 25. 3. 1984

na 1981. To neměl být obyčejný lístek z kalendáře. Běh na něj napsal své vlastní plány, napsal je krví Kristova náměstka. Pán, který svou všemohoucnost nejvíce projevuje tím, že si pro své spásné cíle umí posloužit převratnými lidskými záměry a zlo učinit nástrojem dobra, vybral si nejméně očekávaný způsob: atentát. Tehdy v životě toho,

jenž se bezvýhradně zasvětil Marii, ukázala se nejsvětější Matka před zraky celého světa jako silnější než všechna moc zla. V životě Jana Pavla II. triumfovalo Neposkvrněné Srdce Panny Marie. Ve výroční den atentátu sám vyznal: »Toužím říci vám všem v důvěře: Ve všem, co se stalo, jsem spatřil, a to budu stále opakovat, zvláště Mariinu ochranu.«

Úkon pokory

Posvěcení, zasvěcení, odevzdání se do mateřského otroctví lásky... Skutečný úkon zasvěcení je vždy úkonem ponížení a pokory, nikdy ne nadvlády ani ne partnerství. Možná právě proto se současný člověk tak velice bojí zasvětit všechno Marii. Protože zasvěcení znamená zbavit se sebejistoty (abychom získali jistotu v Marii), zříci se vlády nad sebou (abychom ji svěřili Marii), rezignovat na »já« (abychom byli »celí její«).

Papež ví, k čemu zasvěcení zavazuje, i samému úkonu zasvěcení dává onen pokorný charakter plný odevzdání a současně plný lásky. Když ve Fatimě zasvěcoval Církev a svět, učinil významné gesto: sňal mitru a odložil pektorál. Podíval se dokonce na obuv, jako by ji chtěl zout, aby lépe vyjádřit to, co přináší Marii ve svém srdci! V této chvíli se zastavují hodiny dějin, aby za chvíli počaly odměřovat nový čas, nové hodiny. Protože *Bůh shlédl na poníženosť* (Lk 1,48) a ukázal svoji moc a milosrdenství (srov. Lk 1,50n).

Když papež zasvěcuje svět Marii, modlí se slovy: »A proto, **Matko lidí a národů**, Ty, která znáš všechno jejich utrpení a jejich naděje, Ty, která mateřsky prožíváš všechny zápasy mezi dobrem a zlem, které otrácejí současným světem, přijmi naše volání, jímž vedení Duchem svatým se obracíme přímo k Tvému Srdci: **Obejmi s láskou** Matky a Služebnice

Páně ten náš lidský svět, který Ti svěňujeme a zasvěčujeme velmi znepokojení pozemským i věčným osudem lidí a národů.«

Pokorná papežova slova i úkon pokory byly přijaty před nebeským trůnem. Začaly se plnit sliby pokoje, které Bůh dal světu na počátku století ve Fatimě. Známe to již zpaněti: rozpad komunistického bloku, návrat svobody, návrat mnoha národů na mapu světa. Ale to je teprve počátek triumfu Neposkvrněného Srdce, který se skutečně prostřednictvím srdcí jí zasvěcených...

Zasvěcení jako úkol všech

Zasvěcení, to je něco více než vyslovení slavnostní formule. Bůh požaduje od nás spolupráci. »Křesťanství je náboženstvím Božího působení a lidské spolupráce,« říká Jan Pavel II. Dnes každý věřící, který naslouchá hlasu Svatého otce a jemuž leží na srdci osud světa, musí následovat papežovo zasvěcení Matce Boží a uskutečňovat je ve svém srdci.

Díky takovým srdcím bude Neposkvrněné Srdce triumfovat! Je třeba prožívat úkon zasvěcení, obnovovat ho den co den, jak to dělá Jan Pavel II. A tak se současně naplní papežova slova, která ujišťují, že Maria »vede ty, kteří se jí zasvětili, do věčné radosti«.

Nejsvětější Matko, prosíme tě o milost »mariánského zasvěcení«: zasvěcení, které se rodí z víry a z naslouchání Božímu slovu. Pomoz nám, bychom beznezně a neochvějně důvěřovali Bohu. Pomoz nám zasvětit se Kristu, odevzdat mu sebe i svůj život, nic si pro sebe nenechat: žaché »jestližek, žaché »alex«. Vypros nám zvláštní milost: být »Celý Tvůj«. Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné o milost zasvěcení až do konce, nyní i v hodinu smrti naší. Amen.

Rózníec 5/1999
Překlad -Iš-

Text zászvětné modlitby,

kteou Jan Pavel II. 25. března 1984 zasvětil svět
Neposkvrněnému Srdci Panny Marie

Vyřvobod' nás od zla!

Rodina je srdcem Církeve. Kéž se dnes z tohoto srdce pozvedá akt zvláštního zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Bohorodičky!

»Pod ochranu Tvou se utíkáme, svatá Boží Rodičko!« Když přednášíme slova této antifony, kterou se Církev modlí po staletí, nacházíme se před Tebou, Matko, v Jubilejním roce našeho vykopení. Jsme spojeni se všemi pastýři Církeve zvláštním poutem, které tvoří jedno tělo a jedno společenství, jako skrze Kristovu vůli apoštolové tvořili jedno tělo a jedno společenství s Petrem.

V poutu takové jednoty pronášíme slova tohoto úkonu, do kterého chceme vložit ještě jednou úzkosti a naděje Církeve v současném světě.

Před čtyřiceti roky, a pak ještě deset let nato Tvůj služebník papež Pius XII. při pohledu na bolestné zkušenosti lidské rodiny **svěřil a zasvětil Tvému Neposkvrněnému Srdci** celý svět a zvláště národy, které pro svou situaci jsou obzvláště předmetem Tvé lásky a Tvé péče.

Tento **svět s jeho lidmi a jeho národy** máme před očima také dnes: svět druhého tisíciletí, které se chýlí ke konci, současný svět, náš svět!

Církev panětliva slov Páně: *Jěte... a získejte mi za učedníky všechny národy... Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa* (Mt 28,19-20) si oživila během II. vatikánském koncilu vědomí svého poslání v tomto světě.

A proto, **Matko lidí a národů**, Ty, která znáš všechno jejich utrpení a jejich naděje. Ty, která mateřsky prožíváš všechny zápasy mezi dobrem a zlem, jež otrácejí současným světem, přijmi naše volání, kterým vedení Du-

chem svatým se obracíme přímo k Tvému Srdci: **Obejmi s láskou** Matky a Služebnice Páně tento náš lidský svět, který Ti svěňujeme a zasvěčujeme, velmi znepokojení pozemským i věčným osudem lidí a národů. Zvláštním způsobem Ti svěňujeme a zasvěčujeme ty lidi a **ty národy**, které tohoto svěření a tohoto zasvěcení nejvíce potřebují. »Pod ochranu Tvou se utíkáme, svatá Boží Rodičko!« **Nezamítej naše pokorné prosby, protože prožíváme zkoušku!**

Hle, nacházíme se před Tebou, Matko Kristova, před Tvým Neposkvrněným Srdcem, toužíme spolu s celou Církví spojit se v zasvěcení, které z lásky k nám sám Tvůj Syn učinil svému Otci: »Pro ně,« řekl, »se zasvěcují, aby i oni byli posvěceni v pravdě« (Jan 17,19).

Chceme se spojit s naším Vykupitelem za svět a za lidi v tomto zasvěcení, které má v Božském Srdci moc získat odpuštění a zjednat nápravu.

Moc tohoto zasvěcení trvá po všechny časy a zahrnuje všechny lidi a národy, přemáhá každé zlo, které je duchem temnot schopen zasadit do srdce člověka a do dějin a jež se skutečně usadilo v naší době.

Ó, jak hluboce pocítujeme potřebu zasvěcení pro lidstvo a pro svět: pro náš současný svět, v jednotě se samým Kristem! Vykupné Kristovo dílo má být **zprostředkováno světu skrze Církev**.

Poukazuje na to také Svatý rok vykopení, mimořádné Jubileum celé Církeve.

Buď požehnaná v tomto Svatém roce před všemi tvory, Ty, Služebnice Páně, která jsi nejdokonalejším způsobem uposlechla Boží volání!

Buď pozdravena Ty, která jsi **vnitřně spojena** s vykupným *Pokračování na str. 14*

EXERCÍCE NA VELEHRADĚ V ROCE 2000

SRPEN

20. 8. – 24. 8. – laičtí studenti teologických fakult (P. M. Altrichter SI)
20. 8. – 24. 8. – varhaníci a chrámoví zpěváci (P. Oldřich Ulman)

ZÁŘÍ

1. 9. – 3. 9. – duchovní obnova podnikatelů a veřejně činných pracovníků (P. M. Fiala OPraem.)
3. 9. – 7. 9. – duchovní obnova pro pracovníky České katolické charity (P. M. Fiala OPraem.)
3. 9. – 7. 9. – duchovní obnova vysokoškoláků (P. M. Altrichter SI)
7. 9. – 11. 9. – exerciční základ podle sv. Ignáce (P. J. Sýkora SI)
15. 9. – 17. 9. – mariánská duch. obnova „Znamení času“ (P. S. Weigel)
24. 9. – 28. 9. – duchovní obnova pro důchodce, osamělé a nemocné (Mons. M. Klisz)

ŘÍJEN

3. 10. – 7. 10. – duchovní obnova pro mariánské ctitele (P. J. Hladíš SI)
15. 10. – 21. 10. – kněžské exercicie „Jsme Kristovým listem“ – spiritualita kněze pro 21. stol. (P. M. Fiala OPraem.)
23. 10. – 27. 10. – duchovní obnova pro ženy a muže (P. R. Janča OFM)

LISTOPAD

5. 11. – 10. 11. – kněžské exercicie. Téma: I. týden ign. duch. cvičení. Společná četba: „Kde jsi, Adame?“ (P. J. Augustyn SI)
12. 11. – 15. 11. – duchovní obnova pro ženy a muže žijící v manželství (P. M. Kabrda SDB)
15. 11. – 18. 11. – duch. obnova pro snoubence (P. J. Berka OPraem.)
19. 11. – 23. 11. – exerciční pokračování podle sv. Ignáce, II. týden (pokračování z r. 1999) – starší ženy (P. J. Pavlík SI)
27. 11. – 30. 11. – duchovní obnova – příprava na advent a nový liturgický rok (P. A. Mička OP)

PROSINEC

12. 12. – 16. 12. – adventní duchovní obnova (P. J. Pavlík SI)
28. 12. – 1. 1. 2001 – duchovní obnova pro mládež od 14 let (P. P. Vaculík SDB)

Ceny za pobyt – ubytování na noc: dvoulůžkový pokoj – 100 Kč; jednolůžkový pokoj – 150 Kč; apartmá pro 2 osoby – 150 Kč; apartmá pro 1 osobu – 250 Kč; celodenní strava – 100 Kč

Příhlášky posílejte na adresu: Poutní a exerciční dům Stojanov, 687 06 Velehrad 62, tel./fax: 0632/714 20.

Jubilejní pouť u Panny Marie Svatotomské, Ochránčyně města Brna a Perly Moravy na Starém Brně, Mendlovo náměstí – úterý 15. srpna 2000, 18.30 hod.

Před poutí bude triduum (třídenní) jako příprava k této slavnosti, během tridua mše svaté vždy v 18.30 hod. Příležitost ke svátosti smíření během tridua od 16.00 do 18.30 hod. V úterý 15. 8. 2000, v den vlastní poutě, slavná pontifikální mše svatá (v 18.30 hod.). Tento den bude možné v bazilice minor na Starém Brně získat plnomocné odpustky za obvyklých podmínek. Před mší svatou od 17.30 hod. modlitba růžence a společné mariánské nešpory. Na závěr poutní mše svaté zazní ve starobrněnské bazilice Zdravas, které zkomponoval starobrněnský varhaník Miroslav Příhoda.

Starobrněnská augustiniáni srdečně zvou na jubilejní pouť ke své Matce a Ochránčyni Panně Marii Svatotomské na Staré Brno.

ADORAČNÍ DNY V BAZILICE NAVŠTÍVENÍ PANNY MARIE na Svatém Kopečku u Olomouce v Jubilejním roce 2000 ve dnech 19.–22. srpna Motto: PŘEKROČIT PRÁH NADĚJE

SOBOTA 19. srpna, 14.00–18.00 hod.

„POJĎTE PROJÍT BAZILIKOU.“ Prohlídka poutního areálu s odborným výkladem, výstup do věže a chrámové kopule, prohlídka Francouzského a Andrýskova sálu, Bolestných schodů, ambitu a kaple Jména Panny Marie. Výtěžek bude věnován na opravu poutní baziliky. ● 21.00 hod. – vigilie adoračních dnů, mše svatá a tichá adorace (asi do 22.30 hod.).

NEDĚLE 20. srpna – 1. adorační den JUBILEJNÍ DEN PANNY MARIE –

7.30 hod. – mše svatá ● 9.00 hod. – slavná mše svatá (uctění milostného obrazu Panny Marie) ● 10.30 hod. – mše svatá (uctění milostného obrazu Panny Marie) ● 14.00 hod. – společná adorace ● 15.00 hod. – slavnostní bohoslužba Jubilejního dne Panny Marie, při které budou požehnány byliny, celebruje strahovský opat Michael Josef POJEZDNY OPraem. (uctění milostného obrazu Panny Marie). Chvilky tiché modlitby v bazilice do 20.00 hod. ● 20.00 hod. – AMBIT poutní baziliky (vchod od Norbertina) – MORAVSKÉ DIVADLO Olomouc uvádí „PŘIJĎ KRÁLOVSTVÍ TVÉ“ (drama na motivy z Nového zákona).

PONDĚLÍ 21. srpna – 2. adorační den – 7.00 hod. – ranní mše svatá v kapli Jména Panny Marie v ambitu ● 8.00 hod. – tichá adorace v bazilice ● 9.00 hod. – společná adorace ● 10.00 hod. – slavná mše svatá – celebrují kněží olomouckého děkanátu (uctění milostného obrazu Panny Marie) ● 12.00 hod. – modlitba „Anděl Páně“ a polední mše svatá v kapli Jména Panny Marie v ambitu a adorace ● 15.00 hod. – tichá adorace v bazilice ● 16.00 hod. – společná adorace ● 17.00 hod. – slavná mše svatá – celebruje generální vikář olomoucké arcidiecéze Mons. Milán KOUBA (uctění milostného obrazu Panny Marie). Po mši svaté „Slavnostní koncert duchovní hudby“ posluchačů konzervatoře Pavla Josefa Vejvanovského z Kroměříže.

ÚTERÝ 22. srpna – 3. adorační den – SVÁTEK PANNY MARIE KRÁLOVNY – 7.00 hod. – ranní mše svatá v kapli Jména Panny Marie v ambitu ● 8.00 hod. – tichá adorace v bazilice ● 9.00 hod. – společná adorace ● 10.00 hod. – slavná mše svatá – slouží novokněz P. Vilém Marek ŠTĚPÁN OPraem.

Po skončení mše svaté uctění milostného obrazu Panny Marie a novokněžské požehnání. Ve 12.00 hod. modlitba „Anděl Páně“, polední mše svatá a adorace v kapli Jména Panny Marie v ambitu ● 15.00 hod. – adorace v bazilice ● 16.00 hod. – společná adorace v bazilice ● 17.00 hod. – slavnostní zakončení Jubilejních adoračních dnů 2000 – mši svatou slouží arcibiskup pražský a primas český kardinál Miloslav VLK (uctění milostného obrazu Panny Marie).

Duchovní správa poutního místa Panny Marie Pomocné u Zlatých Hor vás srdečně zve na pouť, která se koná v sobotu 12. srpna. Mše svatá v 11 hod. bude sloužena otcem biskupem Mons. Františkem Václavem Lobkowiczem a P. Adolfem Schrenkem. Možnost získání jubilejních plnomocných odpustků.

Pokračování na str. 13
zasvěcením svého Syna! Matko Církve, osvět Boží lid na cestách víry, naděje a lásky! Osvět zvláště ty národy, jejichž zasvěcení a odevzdání od nás očekáváš. Pomáhej nám žít v pravdě zasvěcení Kristova pro celou lidskou rodinu současného světa.

Svěřujeme Ti, Matko, svět, všechny lidi a všechny národy, svěřujeme Ti také **samo toto zasvěcení světa** a vkládáme je do Tvého mateřského Srdce.

Ó Neposkvěněné Srdce, pomáhej nám přemáhat moc zla, které se tak snadno zakořenilo v srdci dnešních lidí a které svými nesmírnými účinky zatěžuje přítomný život, a zdá se, jako by zavíralo cestu k budoucnosti!

Od hladu a války **vysvobod' nás!** Od nukleární války, od nevyčísitelného sebezničení, od každého druhu války **vysvobod' nás!**

Od hříchů proti lidskému životu od samého jeho počátku **vysvobod' nás!**

Od nenávisti a ponižování důstojnosti Božích dětí **vysvobod' nás!**

Od každého druhu nespravedlnosti v životě sociálním, národním a mezinárodním **vysvobod' nás!**

Od lehkosti, s jakou jsou pošlapávána Boží příkázání, **vysvobod' nás!**

Od pokušení zakalit v lidských srdcích pravdu o samotném Bohu **vysvobod' nás!**

Od ztráty svědní rozlišujícího dobra a zla **vysvobod' nás!** Od hříchů proti Duchu svatému **vysvobod' nás!** **Vysvobod' nás!**

Vyslyš, ó Matko Kristova, toto volání **obtížené utrpením** všech lidí! **Obtížené utrpením** celých společností!

Pomáhej nám mocí Ducha svatého vítězit nad každým hříchem: hříchem člověka i »hříchem světa«, hříchem v každém jeho projevu.

Kež se ještě jednou v dějinách světa projeví nekonečná spásná moc vykopení: moc **milosrdné lásky!** Kež ona spoutá zlo! Přetvoří svědní! V Neposkvěněném Srdci kež se zjeví pro všechny **světlo naděje!**

Podle Anno Santo 3/84

Malým duším, které objaly kříž

Když jsme se odvážili obrátit se na čtenáře s výzvou, aby se připojili ke křížovému tažení modliteb a obětí za obrácení naší vlasti i světa, neočekávali jsme, že se tento podnět setká s tak velkým ohlasem. Je to pro nás všechny důvodem velké naděje a radostným povzbuzením, že se hlásí celé desítky statečných malých duší, které se dobrovolně připojují k Spasitelově vykupitelské oběti a odevzdávají Bohu samy sebe za spásu světa.

Malé obětavé duše, zatímco Boží odpůrci halasným způsobem vykřikují pyšně své zmatky, dávají o sobě všemožně co nejvíce vědět a matou tak nepevné a váhající duše, vaše tiché a skryté oběti stavějí neviditelné, ale nepřekročitelné hrázce působení Zlého a zajišťují

milost navrácení těm, kteří zbloudili. Není většího pokorení pro satana, než když narazí na duše, které proti jeho pyšnému *Nebudu sloužit!* staví své pokorné *Tady jsme, abychom plnily tvou vůli!* Dobrotivý Bůh, který plně respektuje svobodu lidí i svobodu ďábla, poráží jeho zlobu tím, že se může opřít o vaši zcela svobodnou a dobrovolnou oběť. Maria, první a největší dobrovolná oběť, jež jako Spoluvykupitelka obětovala sebe i svého Syna Otcí za naši spásu, vás vede ve svých šlépějích, abyste se i vy podílely spolu s ní na úplné a bezvýhradné vykupitelské oběti jejího Syna.

Víme, že neočekáte na lidské uznání, protože jedině Bůh skutečně zná a oceňuje hodnotu a význam vaší oběti. Obracíme

se na vás, abyste ve vědmí svého duchovního společenství s desítkami stejně smýšlejících našly posilu a povzbuzení. Čím těžší je kříž, který jste si samy vyprosily, tím více ulehčujete trpícímu Pánu jeho nesmírné břemeno spolu s ostatními spolutrpícími. Vypořené utrpení je něco mnohem většího a cennějšího než jen přijaté utrpení. Víte, kam jste uvěřily, a radost z každé zachráněné duše již zde na zemi nesmírně převyšuje i nejtěžší utrpení. Kéž je pro vás povzbuzením také vědmí, že jste tak uposlechly volání božského Vykupitele, který hledá naléhavě tyto dobrovolné oběti, aby je mohl předkládat Otcově spravedlnosti a otevírat tak stavidla jeho milosrdenství.

Redakce

Kříž je jedinou obětí Krista, který je jediným „prostředníkem mezi Bohem a lidmi“ (1 Tím 2,5). Protože se však ve své vtělené božské osobě „jistým způsobem spojil on sám s každým člověkem“, dává všem lidem možnost, aby se přičlenili k tanuto velikonočnímu tajemství způsobem, který zná Bůh. Kristus vyzývá své učedníky, aby vzali svůj kříž a následovali ho, protože on sám trpěl za nás a zanechal nám tak příklad, abychom šli v jeho šlépějích. Kristus chce totiž přichytit ke své vykupitelské oběti právě ty, kteří z ní mají prospěch jako první. To se splnilo ve svrchované míře na jeho Matce, která je mnohem niterněji než kdekoli jiný spjata s tajemstvím jeho vykupitelského utrpení.

(KKC 618)

Liturgická čtení

Neděle 13. 8. – 19. neděle v mezidobí

1. čt.: 1 Král 19,4-8
 Ž 34 (33), 2-3.4-5.6-7.8-9 Ocp.: 9a
 2. čt.: Ef 4,30-5,2
 Ev.: Jan 6,41-51

Pondělí 14. 8. – památka sv. Maxmiliána Marie Kolbeho

1. čt.: Ez 1,2-5.24-28c
 Ž 148,1-2.11-12.13.14 Ocp.: vlastní
 Ev.: Mt 17,22-27
večer: 1. čt.: 1 Kron 15,3-4.15-16; 16,1-2
 Ž 132 (131), 6-7.9-10.13-14 Ocp.: 8
 2. čt.: 1 Kor 15,54-57
 Ev.: Lk 11,27-28

Úterý 15. 8. – slavnost Nanebevzetí P. Marie

1. čt.: Zj 11,19a; 12,1.3-6a.10ab
 Ž 45 (44), 10b.11a+12a.16 Ocp.: srov. 10b
 2. čt.: 1 Kor 15,20-27a
 Ev.: Lk 1,39-56

Středa 16. 8. – nez. pam. sv. Štěpána Uherského

1. čt.: Ez 9,1-7; 10,18-22
 Ž 113 (112), 1-2.3-4.5-6 Ocp.: 4b
 Ev.: Mt 18,15-20

Čtvrtek 17. 8. – ferie

1. čt.: Ez 12,1-12
 Ž 78 (77), 56-57.58-59.61-62 Ocp.: srov. 7
 Ev.: Mt 18,21-19,1

Pátek 18. 8. – ferie

1. čt.: Ez 16,1-15.60.63 nebo Ez 16,59-63
 Iz 12,2-3.4bcd.5-6 Ocp.: 1c
 Ev.: Mt 19,3-12

Sobota 19. 8. – nez. pam. sv. Jana Eudese nebo sob. pam. P. Marie

1. čt.: Ez 18,1-10.13b.30-32
 Ž 51 (50), 12-13.14-15.18-19 Ocp.: 12a
 Ev.: Mt 19,13-15

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne: NE PO ÚT ST ČT PÁ SO
 13.8. 14.8. 15.8. 16.8. 17.8. 18.8. 19.8.

Antifona	1028	1708	1469	1075	1091	1106	1666
Žalm	783	786	783	783	783	785	783

Ranní chvály:

Hymnus	1029	1708	1469	1076	1091	1107	1666
Antifony	1030	1046	1470	1076	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	813	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1710	1470	1079	1095	1111	1668
Antifona k Zach. kantiku	709	1467	1471	1080	1095	1111	1669
Prosby	1033	1711	1471	1080	1095	1111	1655
Záv. modlitba	709	1467	1471	1476	1096	1112	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	1034	1050	1264	1081	1096	1112	1127
Antifony	1035	1051	1472	1081	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1265	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1472	1084	1100	1115	1130
Záv. modlitba	709	1054	1471	1084	1100	1116	1131

Nešporý:

SO

Hymnus	1024	1039	1473	1473	1085	1101	1117	1132
Antifony	1025	1040	1468	1474	1086	1102	1118	1133
Žalmy	1025	1040	1649	1661	1087	1102	1118	1133
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1468	1474	1089	1105	1120	1135
Ant. ke kant. P. M.	709	710	1468	1474	1090	1105	1121	710
Prosby	1028	1043	1468	1474	1090	1105	1121	1135
Záv. modlitba	709	709	1469	1471	1476	1106	1122	711
Kompletář	1238	1242	1238	1242	1254	1257	1260	1238

